

KATE SCELSA

FANS AF
DET
UMULIGE
LIV

På dansk ved Nete Harsberg

Alvilda

Fans af det umulige liv

er oversat fra engelsk efter

Fans of the Impossible Life

Først udgivet i 2015 i USA af Balzer + Bray, an imprint of

HarperCollins Publishers

Copyright © 2015 by Kate Scelsa

Omslag: Mia Nolting

Dansk udgave: © 2015 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Nana Klitgaard

Grafisk tilrettelægning: Pamperin & Bech Grafisk og Birgitte Herkild

Bogen er sat med Times New Roman PS, American Typewriter og Blockhead

I den danske oversættelse er der lånt citater fra følgende værker:

William Shakespeare: *Hamlet*. På dansk ved Niels Brunse. Gyldendal.

Evelyn Waugh: *Gensyn med Brideshead*. På dansk ved Vibeke Malthé-Bruun.

Lindhardt og Ringhof.

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 i Danmark

ISBN 9788771651539

www.alvilda.dk

*Til Amanda
Og mor og far*

”Dette er det helt rigtige sted at begrave en krukke med guld,” sagde Sebastian. ”Jeg ville gerne begrave et eller andet kostbart på hvert eneste sted, hvor jeg har været lykkelig, og når jeg så bliver gammel og grim og ulykkelig, ville jeg komme tilbage og grave det op og mindes.”

Evelyn Waugh: *Gensyn med Brideshead*

Du har været her før.

Vejen, der bugter sig gennem New Englands dunkle skove. De hvide klitters månelandskab langs vejen.

Du kan komme tilbage. Selv om I har såret hinanden så uendelig dybt. Selv om det umulige er blevet netop dét. Umuligt at fange, selv i drømme.

Kærligheden husker de steder, den slog ned. Dér, hvor den satte usynlige spor på jeres kroppe. Følg kærligheden. Du kan følge den tilbage til dem.

Første del

JEREMY

Den dag, jeg skulle begynde på andet år i high school, mistede jeg af en eller anden grund evnen til at binde et slips. Jeg havde haft det slips på hver eneste dag siden ottende klasse, hvor drengene på St. Francis skiftede snydeslipset ud med et rigtigt, men den dag virkede det nyt og fremmed i mine hænder.

”Jeremy?” råbte min far nedenunder. Uret på sengebordet viste 7.49. Jeg var for sent på den.

Far kom op og stak hovedet ind ad døren til mit værelse.

”Vil du have kaffe i en termokop med i bilen?” spurgte han. ”Dave har lige brygget en ny kande.”

”Nej tak.”

”Er du sikker?”

”Ja.”

”Er du okay?”

”Jeg kan ikke finde ud af det her,” sagde jeg.

Han så på den kiksede knude, der hang et stykke under skjortekraven.

”Vil du have en hånd?”

Jeg nikkede. Han gik hen til mig og bandt knuden op og lavede en ny. Jeg iagttog hans koncentrerede ansigt. Hans læber bevægede sig en lille smule, som om han prøvede at komme i tanke om et eller andet.

”Tak,” sagde jeg.

”Helt i orden,” sagde han og trådte et skridt tilbage for at beundre resultatet. ”Du ser smart ud.”

”Jeg har altså haft den her uniform i 10 år nu.”

”Det er en smart uniform.”

Han blev stående, og jeg vendte ryggen til ham og lod, som om jeg skulle putte noget i min taske. Jeg havde ikke lyst til at snakke. Jeg gad ikke snakke om i dag.

Jeg blev reddet af katten, der i det samme kom luskende ind og smøg sin fede, bløde hvide krop ind mellem benene på os.

”Katten Dolly Parton vil vist gerne sige farvel,” sagde far. Han kaldte den altid ”Katten Dolly Parton”, så man ikke skulle tro, han talte om den virkelige Dolly Parton.

”Tak, Katten Dolly Parton,” sagde han. ”Har du ikke lyst til at synge en sang for Jeremy på hans første skoledag?”

Far gik hen ad gangen, mens han skrålede: ”*and mjaaav ... will always love mjaaav ...*”

Jeg satte mig på sengen med rygsækken mellem fødderne. Katten Dolly Parton sprang op til mig og borede

hovedet ind under min ene hånd, så jeg kunne klø den mellem ørerne.

”Nå. Så skal jeg altså tilbage,” sagde jeg.

Et kvarter senere holdt far ind for foden af bakken, der ledte op mod St. Francis’ hovedbygning. Det var nok ikke lige sådan en privatskole, Frans af Assisi, beskytter af alt levende, havde i tankerne, da han bredte armene ud mod skovens sultne fugle. Men her i Mountain View, New Jersey, var det altså sådan en, han lagde navn til.

”Vi du gerne have, jeg går med ind?” spurgte far og så på eleverne, der stimlede sammen på den store plæne, inden det ringede ind til første time. Pigerne i blå poloskjorter og blå og grønne kilte, drengene i lyse bukser og blå skjorter og blågrønne slips magen til mit.

”Nej,” sagde jeg. ”Jeg skal nok klare den.”

”Går du så direkte ind på Peters kontor?”

”Ja.” Jeg samlede rygsækken op fra gulvet, hvor den var kilet fast mellem mine fødder.

”Okay,” sagde far. ”Vi ses i aften. Jeg er hjemme ved sekstiden.”

Jeg steg ud af bilen, smækkede døren og vendte mig om og kiggede på ham. Han lavede *thumbs-up* og kørte. Jeg blev stående et øjeblik, og så tog jeg en dyb indånding og gik op ad bakken, ind gennem hovedindgangen og ned ad den velkendte gang til Peters kontor.

Han sad ved skrivebordet og skrev på sin computer. Han kiggede op og smilte, da han så mig.

”Velkommen tilbage, Jeremy,” sagde han.

MIRA

Første skoledag er aldrig let, og den her var ingen undtagelse. Mira havde troet, at det ville hjælpe, hvis hun var sammen med Sebby, men allerede da de mødtes på bænken neden for hovedbygningen, kunne hun mærke, at hun ikke skulle have spurgt ham. Han var en del af hendes gamle liv, og det passede ikke ind her.

Det var en usædvanlig varm septemberdag, og den uldne kilt hvilede tungt og kradsende mod hendes ben. Det hjalp heller ikke ligefrem, at hun havde taget strømpebukser på for at forhindre lårene i at klistre sammen, når hun begyndte at svede. Vejret var som taget ud af drømmen om en barndomssommer. Blå himmel, tindrende solskin, 28 grader. En dag, hvor man skulle spise is, have vandkamp og falde i søvn i græsset.

”Burde der ikke være en kæmpe jernport eller noget til at holde pøblen ude?” spurgte Sebby. Han lå med hovedet i hendes skød og fingererede ved læggene i kilten.

”Det er vist os, der er pøblen,” sagde hun.

”Præcis.”

Hvis bare hun selv kunne have valgt, hvad hun skulle have på, ville det hele have været meget nemmere. For eksempel den løse silkekjole med pufærmer og rødt og hvidt bambusmønster, neongult bælte og grønne slip-ons. Pink læbestift og sølvneglelak. Så ville hun i det mindste have været i sikkerhed bag et af sine æstetiske koncepter – ‘banko-bedste møder glam’. Det kunne også have været den brune chiffonskjorte i A-form med bindesløjfen i halsen og en kniplingscardigan udover – ‘chik bibliotekar’. Som en markering af hendes tilbagevenden til den akademiske verden. Men meningen med uniformen var at udviske individuelle kendetegn og dæmme op for alt, der kunne tolkes som ”upassende påklædning for St. Francis-institutionens repræsentanter”, som der stod i elevhåndbogen. Men hun havde da gjort, hvad hun kunne. Sølvneglelak, men ingen læbestift. Pink læbestift mistede sin ironi, når den var løsrevet fra sammenhængen, syntes hun. Hun samlede håret i en høj, rodet knold med et bånd, som flagrede ned over nakken, skriggrønt mod hendes mørke hud. Krøllerne strittede ud fra knolden i sære vinkler, som om de i deres flugt kom til at afspejle hendes indre trang til bare at stikke af, så hurtigt hun overhovedet kunne.

På den gamle skole havde hun selv bestemt, hvad hun havde på. Men det var også en almindelig skole. Mountain View High – eller MouVi, som folk kaldte den (i hvert fald

folk, der holdt nok af den til at finde på et nuttet kælenavn) – hed den lokale kommuneskole, hvor Mira havde gået de sidste 10 år. Men MouVi var ikke gearret til at håndtere Miras ”særlige behov”. Det havde de gjort meget klart. Og efter ni måneder derhjemme var det endt med St. F.

”Prøv lige at se de der idioter,” sagde Sebby, mens han betragtede eleverne på vej op ad bakken.

”Bare se på dem som nemme ofre,” sagde Mira. ”Så bliver det sjovere for dig.”

”Et nemt offer er aldrig sjovt,” sagde han og satte sig op. ”Det er der ingen udfordring i. Hvordan skal man nogensinde blive bedre så?”

”Hvad med at gå i skole? Det skulle være så vildt, har jeg hørt.”

”Hvad mener du? Jeg går da i skole.”

”Hvad laver du så her sammen med mig lige nu?”

”Mit fremmøde må gerne være omgærdet af lidt mystik. Men skolen er bare ikke lige mig, ved du.”

”Næ, den er vist heller ikke lige mig.”

”Men du har så meget potentiale.”

Hun vendte øjne.

”Du kommer ingen steder med den attitude der,” sagde han.

”Årh, jeg ved ikke, om jeg kan det her.”

Han tog hende i hånden og så hende ind i øjnene. ”Du kan ...” sagde han og holdt en teatralisk pause, ”præcis, hvad du beslutter dig for.” Så begyndte han at grine hysterisk.

”Okay, tak for det.”

”Hey, jeg er ikke færdig endnu. Du kan nå ... dine drømmes mål.”

”Okay, du er færdig.”

Hun rejste sig og tog sin slidte secondhand-armytasker over skulderen. Den havde hun også brugt på den gamle skole, men nu var alle badges og nåle fjernet.

”Der må ikke optræde slogans, logoer eller billeder af nogen art på tøj eller tilbehør,” formanede håndbogen. *Vær venlig at skille dig af med alle personlige kendetegn. Overgiv dig venligst til de sjælløse droners land.*

”Hvad med at jeg prøver at komme gennem dagen uden at få et sammenbrud?” sagde hun.

”Det er en god begyndelse.” Han rejste sig og kyssede hende på kinden. ”Lad være med at foregive, at du ikke er bestemt til noget stort, allerkæreste.”

Mira var stolt over, at det lykkedes hende at holde sig væk fra skolesygeplejerskens kontor hele formiddagen. Hun kom gennem timerne ved at sidde musestille på bagerste række. Det var nemt nok at undgå at tiltrække sig opmærksomhed midt i de andres gensynsglæde og fremvisning af nye frisurer, nye sko og nye manerer, som man havde tillagt sig i løbet af sommeren.

Frokostpausen var en helt anden historie. Der undgik man ikke at interagere. Kantinen bestod af 15 store runde borde beregnet til at inddele skolens 400 elever i autonome hierarkier baseret på indviklede algoritmer ud fra fælles historie, fælles interesser og fælles status. Og her fandt Mira sig selv stående med den fugtige bakke fyldt med mad, som på ingen måde levede op til hendes mors strenge kostplan, mens hun kiggede ud over den solfyldte kantine på førstesalsniveau og prøvede at undertrykke et begyndende

panikanfald. De selvmordssikrede vinduer var slået op mod den varme dag, og de yngre elever kunne se ned på de ældre, som havde lov at ”nyde udendørsprivilegier” i pauserne. Det optjente man retten til gennem god opførsel, ligesom i fængslerne.

Redningen dukkede uventet op i skikkelse af hendes nabo, Molly Stern.

”Miranda! Gud, hvor vildt!” Molly gav hende en slags halvknus, mens hun undgik, at de stødte sammen med de fyldte bakker.

”Hej. Hej, Molly,” sagde Mira.

”Min mor mente nok, hun havde hørt, at du skulle starte på St. F i år, men hun var ikke sikker, og jeg turde ikke tro på det, før jeg ligesom var helt sikker på, at det var rigtigt.”

”Nå, men her er jeg så,” sagde Mira. ”Den er god nok.”

Molly boede lidt længere nede ad Miras vej i et hus, der var endnu større end de andre rigmandspaladser i kvarteret. De havde leget sammen som små, dengang eftermiddagene var fyldt med saftevandsboder og hinkeruder. Allerede dengang var der noget desperat over Molly. Hun havde tre ældre brødre, som var berygtede for at smadre kvarterets ruder med deres hockeybolde. Molly havde altid set ud, som om hun gik rundt med en lille mistanke om, at skæbnen på uretfærdig vis havde snydt hende for en søster, og at hun aldrig rigtig ville kunne tilgive det.

De havde mistet kontakten, da Molly var begyndt på St. Francis, og Mira skulle gå på Mountain View Elementary ligesom sin storesøster. Mira havde fanget et glimt af Molly på vejen af og til, men det her var første gang, hun så rigtigt på hende, siden de var blevet ramt af puberteten. Hendes

næse var stadig stor, og resten af ansigtet havde stadig ikke indhentet den, men til gengæld havde hun anlagt sig et kæmpehår i forsøget på at skabe lidt balance i tingene. Om halsen havde hun den samme kæde med diamantvedhæng, som så mange andre af pigerne her på St. Francis.

”Kom over og sid sammen med os,” sagde Molly bestemt og trak Mira over til et bord, hvor folk var meget optagede af et nummer af *Cosmopolitan*, der gik på omgang.

”*Ladies*,” sagde Molly, da de satte sig på de to stole, der tilfældigvis var ledige. ”Det her er Miranda. Vi har kendt hinanden i 100 år.”

Hun så afventende på Mira.

”Egentlig hedder jeg bare Mira nu.”

”Hvad?”

”Jeg bliver kaldt Mira. Ingen kalder mig for Miranda længere.”

”Men det gjorde vi da altid på vejen,” sagde Molly. ”Molly og Mirandas saftevandsbod. Kan du huske det? Åh, hvor *cute*. Vi bor på samme vej,” oplyste Molly til bordet.

”Ja, men nu er det altså bare Mira,” sagde Mira igen.

”Nå, men jeg elsker også bare kælenavne. Jeg ville ønske, jeg selv havde et, men mit navn er ligesom så kort i forvejen. Bare Molly! Jeg er aldrig blevet kaldt andet.”

Sarah, kantinebordets perfekt stylede blondine og uofficielle leder, udstødte et dæmpet fnis. ”Bare Molly!” vrængede hun til Anna, en indisk pige med stram hestehale og et lille, hånligt smil på læben. Hun var nummer to i hierarkiet.

Pigen, der sad på Miras anden side, rakte hånden formelt frem mod hende.

”Jeg hedder Rose,” sagde hun.

Hendes hår var farvet sort og klippet pixiekort, og hun havde store sorte briller.

”Hej.” Mira gav hende hånden.

”Hvordan har din første dag været indtil nu?” spurgte Rose.

”Fin,” sagde Mira. ”Jeg har lige haft engelsk med mr. Sprenger.”

”Folk kalder ham bare Peter,” sagde Rose.

”Aj, hvor er du bare heldig, at du skal have Peter,” sagde Molly. ”Han er helt klart skolens lækreste.”

”Og han er også en god lærer,” sagde Rose.

”Ja, sikkert,” sagde Molly. ”Jeg har det altid sådan lidt ‘Åh, undskyld, hvad sagde du, Peter? Jeg blev lige lidt distraheret af at se på dig.’” Hun så rundt på de andre for at blive bekræftet. ”Ikke?”

Men Sarah havde andre emner på programmet.

”Du er altså førsteårs?” spurgte hun Mira.

”På en måde,” sagde Mira. ”Jeg gjorde ikke sidste år færdigt på Mountain View, så jeg bliver nødt til at tage en masse om. Jeg har fået lov til at fortsætte med engelsk og historie på andet år, men resten er jeg tvunget til at tage på første.”

”Men hun er altså ikke førsteårs,” sagde Molly. ”Hun er ældre end mig. Du kunne faktisk være på tredje år.”

”Jeg er 16,” sagde Mira for lige at sikre sig, at Mollys insisterende tonefald ikke ville få dem til at tro, at hun var et sted i trediverne.

”Okay,” sagde Sarah. ”Mountain View, siger du? Har du fået et legat eller noget til at komme ind her?”

Molly afbrød, inden Mira kunne nå at svare. ”Jeg fatter ikke, at det er så længe siden, at vi har set hinanden. Vi lavede altid så mange skøre ting sammen, da vi var små, ikke?”

Molly havde en irriterende vane med at afslutte sine sætninger med et spørgsmål. Som om hun først kunne være helt sikker på noget, når hun havde forhørt sig om alle andres mening.

”Mange saftevandsboder,” sagde Mira.

”Men hvad skete der så?” spurgte Sarah.

”Med saftevandsboderne? Det ved jeg ikke. Måske blev det vinter.”

”Nej, på Mountain View,” blev Sarah ved. ”Molly sagde, at du røg ud i en masse problemer.”

Molly begyndte at flå febrilsk i en pose chips.

”Seriøst, Sarah, det har jeg ikke sagt.”

”Åh, undskyld. Jeg syntes ellers, det var lige præcis det, jeg hørte dig sige, inden du gik over for at hente hende.” Sarah så på Anna og spillede forvirret. ”Men det må jeg have misforstået så.”

Anna fnisede.

”Jeg blev syg,” sagde Mira.

”Altså, indlagt på hospitalet og sådan noget?” sagde Sarah.

Nu kunne Molly ikke mere.

”Sarah, du opfører dig virkelig tarveligt. Det er Mirandas første dag.”

”Nå, og så må jeg ikke stille nogen spørgsmål eller hvad? Jeg prøver faktisk bare at konversere.”

Mira rejste sig.

”Jeg bliver nødt til at finde noget andet at spise,” sagde hun og tog sin bakke. ”Den her ost smager af plastic.”

”Nå,” sagde Molly skuffet. Det gik ikke helt efter planen med at få Mira indlemmet i gruppen.

”Jeg håber, du har fået det bedre, Mira,” sagde Sarah sukkersødt og så højt, at det kunne høres flere borde væk. ”Og ikke længere har det dårligt.” Hun sagde *dårligt*, som om hun mente noget andet og meget værre.

”Tak,” sagde Mira.

Hun lod bakkens indhold glide ned i skraldespanden, stillede den øverst i stablen og gik ud af kantinen.

Nedenunder satte hun kursen mod sygeplejerskens kontor. Der fremviste hun sin permanente lægeerklæring og overgav sig til den rare følelse af den lidt for bløde briks.